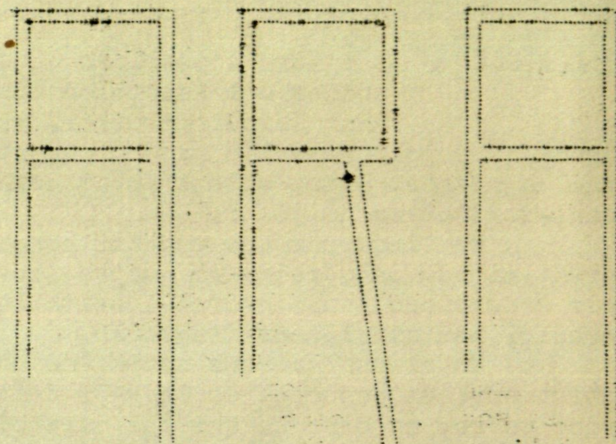
NR 39

per catalunya
lliure i
socialista

butlletí interior del

FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 15 - agost 1967

COMENTARI SOBRE LA DECLARACIÓ DEL CONSELL EXECUTIU DEL F.N.C.

I

La declaració feta pel Consell Executiu del Front Nacional de Catalunya en el nº12 del seu Butlletí d'Informació, continua essent vàlida. En ella era plantejada la problemàtica de l'oposició en relació a la lluita contra el règim i la corresponent a la promoció de les esquerres. Com és de rigor en una formació nacionalista, la lluita antifranquista i la promoció de les esquerres són contemplades des de l'angle de les reivindicacions nacionals que els confereixen vigor i validesa.

Tant la lluita contra el règim, com la promoció de les esquerres, entenem que han de ser servides per una ferma voluntat de diàleg entre totes les forces interessades, i per la generalització del diàleg com idea rectora del procés. En la declaració de referència i pel que respecta la lluita contra el franquisme, indicàvem el que al nostre entendre havia de caracteritzar l'organisme que l'assumís amb caràcter nacional: una acció vigorosa en pro de la mobilització de l'opinió pública per un estat de dret. Si la fórmula "el camí de la unitat passa per l'acció" simplifica un context complex, no és menys cert que té el valor d'indicar un camí exigit per la circumstància i que per aquest camí podem anar collint resultats positius que probablement faran llum sobre les actituds més convenients i més positives en relació als futurs plantejaments de la lluita nacional de Catalunya per la seva llibertat i per una correcta integració de la societat catalana fonamentada sobre un "status" que respongui a les exigències vigents. Ens referim a una dinàmica socialista.

II

L'organisme que al nostre entendre hauria d'assumir la lluita, -en la declaració esmentada es definia com un organisme col.legiat al que enteníem donar la major representativitat possible i, pel mateix fet, la major autoritat- potenciant les possibilitats, que daria caracteritzat tant per la seva àmplia representativitat com per la seva voluntat de mobilització cívica del país català. Això vol dir que la seva activitat en la fase immediata queda definida en forma gairebé específica per un programa d'acció i per la seva voluntat i la seva capacitat de dur-lo a terme.

La seva representativitat, per altra part, el fa especialment apte per al diàleg amb les forces espanyoles d'oposició, de cara a la coordinació d'accions conjuntes, en primer terme, i als plantejaments d'estructura política de l'Estat espanyol dins d'un règim popular i representatiu, definit, com ja queda dit, per un estat de dret, que com a mínim ha de comportar el restabliment de l'autonomia de Catalunya. La característica nacional d'aquest organisme li permet assumir com a tal aquest diàleg amb les forces espanyoles d'oposició, amb independència de les afinitats dels grups que el formen.

Uns objectius genèrics com són l'exigència d'un estat de dret que presideixi les relacions socials, les llibertats socials admeses arreu del món, i la llibertat dels homes i dels pobles, constitueixen unes bases mínimes sobre les quals, essent descomptat l'acord, descansa el programa d'acció contra tot allò que les nega: contra el franquisme en primer i principal terme. Insistirem encara que aquests objectius han d'ésser servits per una real voluntat de diàleg i per la seva generalització. Insistirem encara que cal fer un esforç de situar-se dins de la realitat actual a tots els efectes i que cal admetre les seves exigències si no ens volem perdre en una vaga retòrica oposicionista, que, per cert, no ens treurà de la boca el gust amarg de la resignació a un estat de coses que no pot admetre un treballador, ni un poble.

I S R A E L   A l'hora d'escriure aquestes ratlles, i a jutjar per les votacions efectuades a l'Assemblea General de la ONU, sembla que les propostes declarant Israel agressor, no prosperaran. Tanmateix, la majoria que ha obtingut la proposta resulta prou eloqüent. Són nombrosos els Estats que pensen i voten Israel agressor, entre ells l'Estat espanyol, a desgrat que alguns d'ells matisen, com excusant-se d'haver de votar.

No direm pas que mereixi beneplàcits la conquesta de territoris per mitjà de la guerra; ni que en mereixi la guerra preventiva basada en l'argument de fer front amb millors condicions a una guerra inevitable. La major part de les vegades no es tracta de prevenir, ans simplement d'agredir.

En el cas que ens ocupa, no obstant, les actituds d'Israel i del món àrab, respectivament, en especial de la RAU, deixen escàs lloc a dubtes sobre les intencions agressives; sobre, és clar, a qui cal atribuir-les. Els testimonis de paraula i d'obra predicant l'extermini d'Israel ens estalvien majors aclariments.

El poble hebreu ha viscut, constituït en Estat i des de la seva fundació, sota una constant amenaça d'agressió i d'extermini, la qual cosa, dit sigui de passada, no li ha impedit de treballar en forma igualment dura sobre un sòl ingrat, ni de collir brillants resultats i de forjar una societat en certs aspectes modèlica.

La victòria israelí ve a plantejar un problema que la dels seus enemics probablement no hauria plantejat, almenys si hagués estat tan ràpida. No es tractaria de tornar els territoris ocupats, entre altres coses perquè probablement no hi hauria a qui tornar-los. Indirectament, els nazis incrustats a les elevades esferes de consell de la RAU haurien obtingut una tardana, i renovada, satisfacció.

L'actitud de certs Estats europeus respecte d'Israel és particularment farisaica. A Europa, en forma més o menys larvada, perdura encara un cert antisemitisme, que malament rectifica la mala consciència d'innombrables i seculars persecucions de què els jueus han estat víctimes, culminades amb la monstruosa que sofriren abans, i, sobre tot durant la guerra mundial. És cert que aquests fets no lleven ni afegeixen raó als jueus en el cas concret de la guerra dels cinc dies. En tot cas donen major relleu a la guerra d'extermini pregonada per part dels àrabs, que ha estat, sens subtes, una considerable desfeta militar i un error polític de primera magnitud. La mala consciència dels europeus, sí, però que obligava a proporcionar una llar al poble hebreu, i que la promesa de donar-los-la era aproximadament un deure. No es pot dir que no hagin fet rendir la realitat de la seva nova i ensems antiga llar. No sabem si estan nets de culpa; el que sí sabem, però, és que n'estan en relació als bel·ligerants que se'ls oposaven i als Estats que subrepticiament han atiat els uns i els altres.

Estan per veure les conseqüències de la victòria. No creiem que poble tan intel·ligent perdi el sentit de la realitat i a cavall d'aquesta fulminant victòria cerquin explotar-la, com molt probablement haurien fet els seus enemics. A canvi del reconeixement de la seva independència amb les degudes garanties, sembla que estan disposats a acceptar, i a fer, proposicions raonables.

La forma realment "agressiva" com és denunciat Israel agressor per part dels àrabs i dels Estats contemplants, està fora de lloc, tal com n'està de fer la víctima per part dels derrotats. Aquesta guerra que "no val" si escoltem als qui han encaixat la part pitjor, té la validesa de demostrar la voluntad d'independència d'un poble i d'advertir al món que si hi ha d'haver un nou holocaust, serà força més sonat que l'hitlerià. El plantejament per part dels àrabs i dels seus valedors, actualment resulta inadmissible i és com un camí sembrat de mines. És d'esperar que passats els primers apassionaments revenjistes s'imposarà el bon consell i el bon criteri i que el poble implantat com un Estat en terres antigues viurà en pau amb els seus veïns.

La guerra és perillosa i a vegades plena de sorpreses. La guerra ha d'ésser bandejada del món. És cosa aquesta que guarden com una lliçó bon apresa els grans, els puixants: la URSS i els EEUU. I essent així resulta encara més vergonyós que toleren, quan no atien, els pobles petits a fer-la, per veure si encara, barallant-se els altres, es poden arrodonir bons negocis. No se'ns escapa que les guerres "limitades" constitueixen un dels reprobables fets que van afitant el procés d'acomodació del món actual a unes noves dimensions, a una nova situació creada pel desplegament d'energies que la moderna ciència i la moderna tecnologia posen a disposició de l'home. Les energies són actuals, les relacions són antigues i el desfasament entre les possibilitats humanes i les idees vigents encara de relació entre els pobles produeixen aquests esclats. El "realisme" polític servit per la capacitat de destrucció actual comença a ésser una forma aberrant de fer política, i en certa manera, mesura la manca d'imaginació d'uns dirigents presoners d'aquest realisme que defineix uns interessos més aparents que reals. La idea que els dirigents es fan dels interessos de llurs pobles, és totalment antiquada.

===========